

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδοον κι’ είκοστών μετρούντες χρόνον
έδρεύομεν” στην γήν των Παρθενώνων.

“Έτος χίλια δόδεκα κι’ ένηκασό’ άνάμα,
έλοι την’ Ανόρθωσι θάχουνα” στο στόμα.

“Οκτώ Σεπτεμβρίου,
μηνός σωτηρίου.

Χίλια κι’ είκοσιτέσσερα, πρόσθεσε και διακόσα,
ή πλάσις τής’ Ανατολής προς πόλεμον όργωσα.

Τών όρων μας μεταβολή’ ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— άπ’ εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο— ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε Γ ν α ι μ ό ν ο
Για τά ζένα όμως μέρη— δέ κ κ φ ρ ά γ κ α κ α ι’ σ τ ό χ έ ρ ι

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τελεσπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
μέ την άνάλογον τιμήν, κι’ όποιός άπ’ έξω θέλει
δέν θά πληρώση δι’ αυτά Ταχυδρομείων τέλη

**Ζήτημα τών φαμαρώνων
ό Νοτζή τών Ιαπωνών.**

Π.— Τί διαβάσεις, βρέ ζευέκη;

Φ.— Περύ τής Ιαπωνίας,
τής’ Ανατολής τής Άπω, κάθαμα τής κοινωνίας.

Π.— Τήν Έγγύς πώς δέν κυττάς,
μά τήν Άπω μελετάς;
Κόσμος’ στην έγγύς χαλα
και σκαλεύομεν μαλα.

Βρέ Ρωμαίκο κεφάλι,
τήν Έγγύς ταράττουσ’ σάλι
και μουγγρίζοματ’ πολέμων.

Και σύ μέσ’ στην τούση μόρα
προς τήν Άπω στρέφεις τώρα,
προς τήν γήν τών χρυσαυθιμων;

Φ.— Έκ τής γής τών Παρθενώνων
τής φωνάω ζήτω ζήτω...
Ήθανε τών Ιαπωνών
ό μεγάλος Μούτσου— Χίτο.

Τήν Έγγύς τήν φασκελόνα
και’ στην Άπω προσηλόνα
τήν ψυχή μου και τόν νού.

Και κρατών μωρινός κλάδων
λέγω προς νεκρόν Μικάδου:
Πεως ήμιν γενού.

Είμαι μέγα γεγονός
νά πεθαίνη σάν κοινός
ό Μικάδος ό τρανός.

Τούτο, φίλε, νοός άνθρωπου
δέν μπορεί νά τό χωρέση,
κι’ είναι μέγα πένθος όπου
τό χρυσάνθεμον άρείσει.

Προς τήν Άπω στρέφω τώρα, και’ στην γήν τών Ιαπωνών
βλέπω πάνδημον τόν πόνον.

“Όλοι κλαίνε
του Μικάδου τήν μεγάλην τελευταίην
και σκοτώνονται για’ αυτήν.

Κάθε γνώσις Ιάπων,
άγνωστος ή και γνωστός,
όπου μένει’ στών προσπάπων
τήν παράδοσιν πιστός,
άθροίβος κι’ άταράχως
εξοικιάζεται μονάχος.

Τούση θλίβιν ύποφέρει
για τόν Αυτοκράτορα του,
που μέ δικόπο μαχαίρι
κατασφάζει τάντερά του.

Και ποιός για’ αυτό δέν φρίττει;
μονάχος του’ στο σπήτι,
‘στο δρόμο, ‘στο σακάκι,
σφαίεται μέ μια κόμα,
χωρίς νά στείλη γραμμα
για’ αυτό’ στην Ζυμδρακάκη.

Ξέρει πῶς; σὺν καρδίᾳ τῆς θεοῦ τοῦ τῆς ἀρίδης
θὰ πᾶν νὰ ταφῆ,
χωρὶς ν' ἀναγραφῆ
μέσ' στῆς ἐφημερίδας.

Γιὰ τῆς αὐτοκτονίας τὸ φρικάλειον δράμα
γνωρίζει πῶς καμμία δὲν θὰ γενῆ ρεκλάμα,
καὶ λόγῳ δὲν θὰ θγάλη' στὸν τάφο τοῦ καινῆς
ῤῆτωρ ὁμογενῆς.

Καὶ βλέπει, ἀδελφε μου Περικλέτο,
μὲ δικοπο μαχαίρι καὶ σιλιέτο
κάθε πολίτην τίμιον, ἀκέραιον,
τὸ κράτος νὰ σαρκάζη τὸν Θανάτου,
καὶ κἀνὸν ἢ κυρίας τῆντέα τοῦ
λαμπρῆς τιμῆς καὶ δόξης περιδέραιον.

Ἐστὴν γῆν τῶν χρυσαυδέμων, τῶν ἐρώτων,
ἄνδρες ἐκ τῶν ἐν τέλει κ' ἐκ τῶν πρώτων
γιὰ τίποτα δὲν τῶνον μὲ μαχαίρα
νὰ σχίζουσι τὴν κοιλιά των πέρα πέρα.

Καὶ δὲν' μπορῶ, δὲλακόντι, νὰ νοιώσω
πῶς καὶ κυρίας ἔγκυαις καὶ μὴ
τόχουσε γιὰ μεγάλη των τιμῆ
νὰ λαπαροτομοῦνται κάθε τόσο.

Αὐτὸ τ' ἐξεολαζέσθαι συνήθεια
τόχουσι οἱ Γλαπωνέοι, προσφιλεῖς...
Π. — Μοῦ φαίνεται περίεργος ἀλήθεια
ἐκείνη τῶν κιντρίνων ἢ φυλῆ.

Φ. — Ἐκεῖ μακρὸν ὅσας γῶρας τῶν κιντρίνων
βλέπει αὐτὸν τὸν ἀρχόντα κ' ἐκείνου
νᾶχη μὲ τὴν κοιλιά του πατηγῆρι.

Θααρτεῖ, δρὲ Περικλῆ, πῶς τῶνον τάζιμο,
καὶ τοῦτο τῆς κοιλίας των τὸ σφάζιμο
τὸ λὲν οἱ Γλαπωνίχοι χαρκαίρι.

Π. — Γιὰ φαντάσου καμμιὰ μέρα
νὰ κυττοῦσε κ' ἐδῶ πέρα
ἔθιμα τῶν Γλαπωνέων.

Καὶ καθένας ἔτσι παίζων
νᾶρχεται ἰσοῦ Ζαχαράτου
καὶ νὰ χῆνη τῆντέα του.

Γιὰ φαντάσου, Φασουλῆ μου, νὰ τὸ κάνανε δουλεῖα τῶν
κ' οἱ Ρωμηοὶ τὸ χαρκαίρι,
καὶ νὰ σχίζουσι, κακομοίρη,
δίγως λόγῳ τῆν κοιλιά των.

Φ. — Γιὰ φαντάσου, Περικλέτο, ὅσων αἰῶνα μας αὐτὸν
γιὰ Πατρίδος μεγαλαίε
ν' ἄνοιγε Κυβερνητῶν
καὶ τιτουλόγων ἢ κοιλία.

Καὶ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
νὰ κυττάξη σκορπισμένα
τῆντέρα σεπτῶν πατέρων,
ποῦ σφριγῶσαν ἔχουσι φρένα.

Τότε σὺ, Πατρὶς εὐκλείας,
πόθων, βλεψῶν, ὀνείρων,
τότε κύτταε κοιλίας
νέων καὶ παλῶν Σωτήρων.

Π. — Ἄς ψάλωμε τὸν Στρατηγῆ, τοῦ Πόρτ-Ἄρθουρ τὸν πορ-
τὸν τροπαιοῦχο νικητῆ. [θῆτῆ,
Φ. — Αὐτὸς γιὰ τὸν Μικάδο του, τὸν Αὐτοκράτορά του,
πίνειν μαχαίρι δικοπο μαζὶ μὲ τὴν κυρά του,
καὶ στέκει μπρῆς τὸ φέρετρο καὶ σχίζει τῆντέρα του.

Πιστοὺς εἰς τὴν παράδοσιν πατέρων καὶ προπάπων
ὁ Στρατηγὸς Ἰάπων
φρονάζει ὅσους συγχρόνους τοῦ μ' ἔλας τὰς νέας γῶσεις
ποτὲ μὴ λησμονήσεται πατρίας παραδόσεις.

Γι' αὐταῖς νὰ καμαρώνεσθε
καὶ νὰ μεγαλαυχῆτε,
γι' αὐταῖς νὰ μαχαίρωνεσθε
κ' ἄλλους νὰ κατῆχθε.

Λαός, ποῦ τὴν παράδοσιν τῶν πάπων τοῦ λατρεύει
καὶ τοὺς πατέρους του Θεούς, σὶ δόξαν δὲν στεირεῖσι.
Αὐτὸς ἀντέχει σὲ δεινὰ
καὶ κλῆδωνας γῶνων,
καὶ ξίφος νίκης ἀνοῖξ
σὲ κόκκαλα προγόνων.

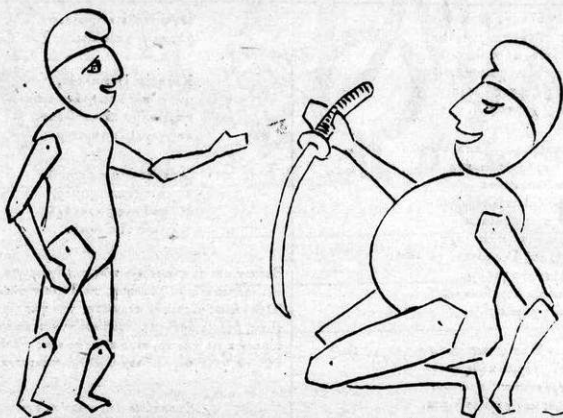
Πιστοὶ ὅσας παραδόσεις σας νὰ γίνεσθε θουσία
καὶ νᾶναι κάθε θάνατος γι' αὐταῖς ἀθανασία.
Ἐλάτε στεφανώσετε τροπαιοφόρους γέροντας
κ' ἄς μένουσι πάντα πόθοι σας ἀρχαίων θρύλων πόθοι,
καὶ ψάλλετε γιὰ τὸν Νοτ' ἢ ὅσους μεταγενεστέρους;
μὲ τὸ σπαθὶ ποῦ νίχουσι μ' αὐτὸ κ' ἔθανατώθη.

Π. — Ἄλλὰ μήπως κ' οἱ Ρωμηοὶ μ' ἔλας τὰς διοργανώσεις
δὲν ἀπέμειναν πιστοὶ ὅσας ἀρχαίας παραδόσεις;
Μήπως δὲν διαρρημίζουσι
τόσους προκατόρων θρύλους,
καὶ συχνὰ τοὺς ἐνθυμίζουσι
εἰς τοὺς ξένους μανδροσκύλους;

Καὶ ποῖος Ρωμηὸς τὰ πάτριά προπόντης δὲν τιμᾷ;
μὴ δὲν χορεύουσι τὸν σуртὸ καὶ τὸν καρτσιλαμά;
Μήπως τὸν κόσμῳ μὲ ρουατὶ δὲν κάνουσι ἀνα κάτω;
μήπως δὲν τρῶν σπληνάντερο, δὲν πίνουσι ρετσινάτο;

Μήπως τῆς χθὲς τὸ παρελθὸν ἀκόμη δὲν μιμεῖται
καὶ δὲν φιλοτιμεῖται
κλέφτης κ' ἔκενος νὰ γενῆ καὶ ψάλλ' ὑπερηφάνως;
καιροῦ καὶ χρόνου ἔκαμα σὲ κλέφτας καπετάνους;

Μήπως καὶ τώρα δὲν πηδοῦ
σταυραστοὶ, μορῆ;
μὴ σαμπατὶ δὲν τραγουδοῦσι
καὶ δυνατὸ γιανῆ;

**Μεγάλων παραδόσεων κι' ό Φασουλής θεράπων
γενναίως ξεκοιλιάζεται σάν στρατηγός' Εάπων.**

Μήπως σ'τά πάτρια της χθές πιστός δέν παραμένει;
μήπως δέν είναι ρήτορας, που κάτι τί σημαίνει;
Μήπως δέν έχει σύνθημα τό μή παρακλιζέσθαι
για προσβολή καμμία,
και προσανατολιζέσθαι
σέ Κεντρική Τάμετα;

Μήπως και τούτος δέν κρατεί μαχαίρι μαυρομάνικο,
και λέει κάθε λίγο:
μαμά τσιτσι λουκάνικο
νά φάω και νά φύγω;

Δέν προσκυνεί μακάριος
και σύγχρονα τεμένη;
μήπως Σφουγγοκολάριος
και Ρομππαγας δέν μένει;

**Τών Ξυλένων λήρου
γιά τό χαροκίρι.**

Φ.—
Μήπως τάς αρχαιοτέρας
δέν δοξάζουν παραδόσεις;
μήπως και σ'τάς νεότερας
δέν πιστεύουν' Ανορθώσεις;

Περικλή, τό λές καλά...
τά Ρωμαίικα μωλά
δέν ξεγυθύν ποτέ τούς θούλους
τούς πολλούς και τούς ποικίλους.

Μήπως, ύπαρχις τυχαία,
τά παλικά παραγνωρίζουν;

μήπως όπου δούν άρχαία
εύλαβώς δέν τά κοπρίζουν;

Μήπως' Αριστογείτονας δέν θγαίνουν συνωμότες;
κι' όταν εις ξένην έξαρνα μεταναστεύουν κτίζει
σάν τόν Αίνεια τόν παλινό δέν μεταφέρουν τότε
τούς έρεστίους των Θεούς και τόν πατέρ' Αγχίση;

Μήπως κι' έδω, βρέ Περικλή, σ'την χώραν της εύκλειας
δέν είναι πρώτον ζήτημα κι' έκεινο της κοιλίας;
Μή τάχα και σ'την γην ήμϊν των μακαριωτάτων
πολλοί για φύλλου πύθμα δέν χύουν τάντερά των;

Μην είναι τάχα και σ'έμας άντερογάλατι σπάνιοι;
μή μέ κρασιού ποτήρι
Νοτ'ηδες άρεμάνιοι
δέν κάνουν χαρακίρι;

Μή ξεκοιλιάσματα τιμής δέν θλέπεις στυγέρη;
κι' όταν καταδιώκεται κι' ή τράπουλα σκληρά,
και τήν τιμήν της τράπουλας τό κράτος διασύρη,
μήπως δέν θγαίνουν' Αρσδες
και Κωσταγερακακρηδες,
και σέ κοιλιάς Κυβερνητών δέν κάνουν χαρακίρι;

Και ποιάς μέ τήν κοιλιά του κι' έδω δέν συχνοπαίξει;
και σ'ένκ μοιάζουν πάντα Ρωμηοί και Γλακωνέζοι,
πώς θέλουν τήν κοιλιά των νά τήν διασημίζου
και δόξας ν'άραδειάζου...
κι' έδω φιλοτιμούνται νά τήν παραγεμίζου
κι' εκεί νά τήν άδειάζου.